

**LETO
PORUŠENÝCH
PRAVIDIEL**

K. L. WALTHER

**COO
BOO**

Leto porušených pravidiel

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

COO
BOO

K. L. Walther

Leto porušených pravidiel – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

**LETO
PORUŠENÝCH
PRAVIDIEL**

**LETO
PORUŠENÝCH
PRAVIDIEL**

K. L. WALTHER

**COO
BOO**

THE SUMMER OF BROKEN RULES

Copyright © 2021 by K. L. Walther

Originally published in the United States by Sourcebooks, LLC.

www.sourcebooks.com

All rights reserved.

Translation © Zuzana Smolinská, 2023

Slovak edition © Albatros Media Slovakia s. r. o., 2023

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3393-9

ISBN e-knihy 978-80-566-3408-0 (1. zverejnenie, 2023) (ePDF)

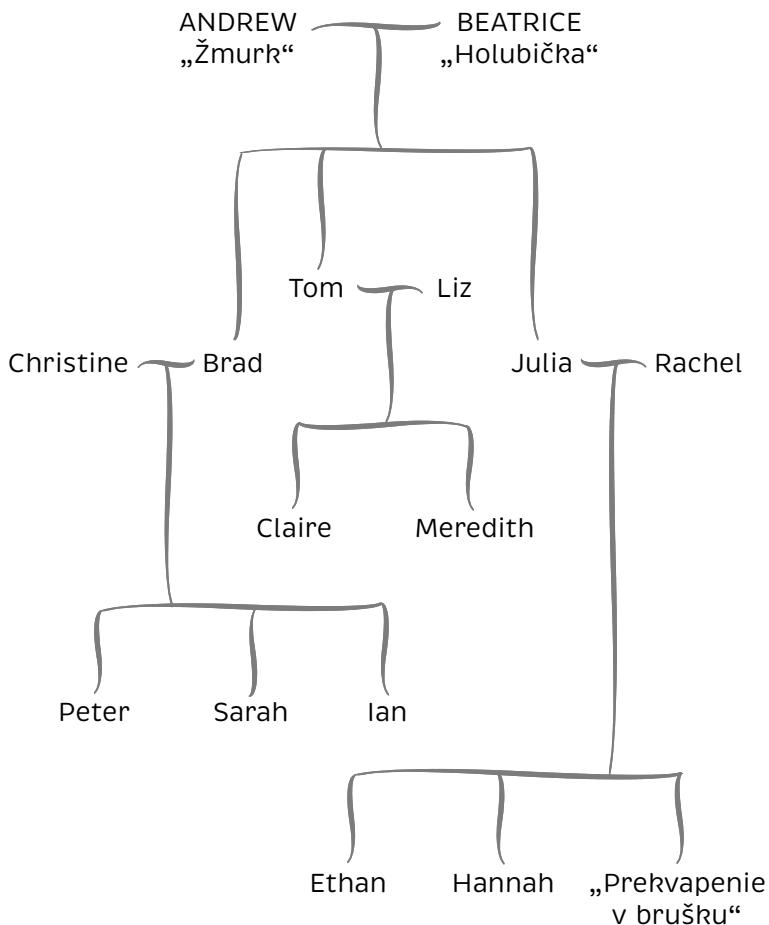
ISBN e-knihy 978-80-566-3409-7 (1. zverejnenie, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3410-3 (1. zverejnenie, 2023) (mobi)

*Tak ako vždy, pre môjho ocka. Vďaka za všetky výlety
autom s hudbou Dave Matthews Band v ušiach, nespočetné
tanieri rybacej polievky a za to, že si nám ukázal
tie najzázračnejšie miesta na tejto planéte.*

*A ešte pre Tripa, za jazdy traktorom pri mesiaci,
tubing na vode, steaky o deviatej večer a za to,
že bol jeho najlepším priateľom.*

RODINA FOXOVCOV

NEDEL'A

JEDEN

Hranolčky si neobjednal nikto. Tri misky s hustou mušľovou polievkou áno, no košíček s tými najnávykovejšími hranolčkami na celom Cape Cod nie. „Ešte niečo?“ spýtal sa nás čašník, akoby tušil, že čosi chýba. Možno mal skrátka šiesty zmysel. A možno nás aj spoznal: predsa len, naša rodina si zvykla v Bleskovom bistre dávať obed vždy predtým, ako sme nastúpili na trajekt a dotiahli poslednú časť našej cesty na Martha's Vineyard.

Všimla som si, že naši si rýchlo vymenili pohľady. *Ešte niečo?* Po všetkých tých predošlých letách sme už jedálne lístky vôbec nepotrebovali. Objednávka sa nám automaticky sformovala kdesi hlboko v mozgu sama a určite nezahŕňala hranolčky.

Pretože tie mala na starosti Claire. *V tom najväčšom košíku, ktorý máte,* povedala by za nás všetkých. *Umierame od hladu.*

Až teraz mi docvaklo, že je to zrejme na mne. „Vlastne áno,“ povedala som, pričom som sa snažila prehltnúť hrču, ktorá sa mi sformovala v hrdle. „Poprosíme nejaké hranolčky. S hľuzovkovým dressingom.“

„Výborný výber,“ prikývol čašník a rezko odkračal naspäť do kuchyne, kým my sme ostali sedieť pri našom vyvýšenom stole v tichu a snažili sa nehľadiť na štvrtú, prázdnu stoličku. Neviem, či to bolo vedomé, ale mama na stoličku napokon položila kabelku. Asi dúfala, že tak bude vyžarovať menej prázdnoty.

Bleskové bistro robilo česť svojmu názvu, pretože trvalo sotva pätnásť minút, než nám na stole pristáli tri po okraj plné misky magickej gastro špeciality Nového Anglicka, z ktorých sa ešte stále parilo, a na pohľad bezodný košík hranolčiek posypaných parmezánom a pažítkou. Kým som si do polievky opatrne pridala nevyhnutných päť kvapiek tabasca, oco zdvihol svoj pohár s pivom. „Na Sarah a Michaela,“ povedal. „Nech je tento týždeň pre nás pamätný.“

„Na Sarah a Michaela,“ odpovedali sme s mamou ako ozvena. Aj my sme zdvihli poháre a pripili sme si.

„A na náš veľkolepý návrat!“ dodal a pobožkal mamu na líce. „Predsa len sme boli mimo akosi pridlho.“

Dva roky, aby som bola presnejšia. Moja rodina chodila na prázdniny na Martha's Vineyard ešte predtým, než som sa vôbec narodila, už čosi vyše osemnásť rokov, no minulé leto sme strávili zabarikádovaní v našom dome kúsok severne nad New Yorkom. Pohľad mi opäť zablúdil k prázdnej stoličke.

Presne tak, pomyslela som si. *Akosi pridlho*.

Potom som do polievky ponorila lyžicu, premiešala ju a sledovala, ako v nej červená štiplavá omáčka mizne. Ktovie, koľko sa toho zmenilo za ten čas, čo sme boli preč.

Čo sa však rozhodne nezmenilo bol prístav parníkov vo Falmouthe. Slnko z modrej júlovej oblohy páliło na nekonečný rad ľudí a vyzeralo to, akoby sa tu odohrával nejaký obrovský festival. Autá, autá a ešte o čosi viac áut s platnými lístkami parkovali v označených pruhoch a čakali na svoje lode. Keď sme sa s rodičmi snažili preštrikovať k nášmu pruhu, stiahla som si svoje medovozlaté vlasy do voľného vrkoča. Bola tu celá farebná paleta áut Jeep Wrangler, väčšinou bez striech (a niektoré dokonca aj bez dverí), zato s hudbou vypeckovanou na maximum.

Nechýbali ani Volvá s kajakmi pripevnenými na strechách a elegantné strieborné Range Roversy. Vďaka stojanom na bicykle vyzerali obrovské esúvéčka ešte masívnejšie. Kúsok odo mňa jedno batola práve prežívalo nervové zrútenie. „Nie, Jeffrey, už si nesmieš dať ďalšie čipsy!“ vyštekla jeho rozhorčená mama. Pruh pre peších predstavoval mix skupiniek vysokoškolákov, rodiniek s deťmi, psov, bicyklov, batožiny na kolieskach a scestovaných postarších párikov, pokojne akceptujúcich celý tento cirkus.

Keď sme sa konečne dostali naspäť k nášmu Fordu Raptor, Loki na nás čakal s hlavou vystrčenou z okna a poriadne funel. „Nedala by si mu trocha vody, Meredith?“ poprosila ma mama, keď sme sa usadili. Neodpovedala som, no okamžite som schmatla svoju fľašu s vodou a stlačila ju tak, aby sa z nej vedel napíť aj náš teriér Jack Russell. Naozaj mu to šlo, skoro ako človeku. Tento trik ho naučila Claire, keď bol ešte šteniatko. „Zíde sa mu to,“ vysvetľovala. „Nebudeme mu musieť na prechádzky brávať misku a podobne.“

O pár minút pracovníci prístavu odštartovali nalodovanie na ťažkopádny trajekt *Domov na ostrove*, ktorý mal mať odchod o druhej poobede. „Počkať! Otvor strešné okno!“ vyhrkla som, keď nám jeden z členov personálu kývol, že môžeme vstúpiť na palubu, a oco jemne pridala plyn. Rozbúchalo sa mi srdce, pretože toto bola ďalšia z našich tradícií s Claire: vystrčiť sa cez strešné okno von a kývať naokolo, akoby sme sedeli v limuzíne. Väčšinou nám niekto veselo zamával naspäť, prípadne niečo zakričal, hlavne chalani na Wrangleroch, ktorí po nás minulý raz dokonca pokrikovali: „Si strašne sexy!“ Claire mala vtedy sedemnásť, ja šestnásť.

„Tvoja smola, že je zadaná!“ zakričala naspäť Claire, pretože si myslela, že kričia na mňa, nie na ňu. Vždy sa tak trochu sama zhadzovala, no mne nebolo celkom jasné prečo. Pretože Claire *bola* krásna: vysoká, s atletickou postavou a gaštanovými kučerami. Okrem toho disponovala absolútne najkúlovejšou

zbierkou okuliarov. Nemohla nosiť kontaktné šošovky, a tak sa jej podarilo postupne nazhromaždiť eklektickú zbierku kúskov, od retra po najmodernejšie vychytávky. V ten deň, presne si to pamätám, mala na sebe štvorcové s priesvitným rámom.

Jediné, čo sme mali spoločné, boli naše zelené oči, pretože ja som bola svetlovlasá, s tmavým obočím (očarujúcim, podľa viacerých názorov) a okrem toho o dobrých dvanásť centimetrov nižšia než Claire. „Opička Meredith,“ zvykla ma volať, keď ma prichytila, ako snorím po policiach v špajze, keď sme boli mladšie.

Keď sme prechádzali príjazdovou rampou, nekričala som ani nekývala (na rozdiel od chalanov vo Wrangleroch). Namiesto toho som zavrela oči a zhlboka sa nadýchla toho úžasného vzduchu presýteného morom. Zbožňujem tú vôňu! Vždy sme si robili srandu, že by sme si ho mali priniesť z prázdnin vo fľašiach, aby nám pomáhal pretrpieť kruté zimy, typické pre štát New York.

Len čo oco zaparkoval, naši si hned' odopli pásy. Loki zaštekala a vyštartoval cez stredovú konzolu rovno mame na kolenná. Zasmiala sa a na zelený obojok mu pripla vôdzku. „A je to jasné,“ skonštatovala. „Najvyšší čas zamieriť hore.“

„Hore“ znamenalo na vrchnú palubu trajektu. Samozrejme ste mohli ostať sedieť v aute alebo sa zložiť niekde vnútri trajektu, ale rovnako ako v prípade morského vzduchu sa nič nevyrovnalo ani vetru vo vlasoch, keď ste sledovali, ako sa k vám ostrov postupne približuje.

„To znie dobre...“ začala som, no vtom moju pozornosť upútalo zabzučanie a otravné svetielko v zadnom držiaku na nápoj. Otravné bolo aj meno na displeji: Ben Fletcher.

Zovrelo mi žalúdok. *Píše mi Ben Fletcher.*

„Viete čo, vy choďte,“ povedala som neprítomne, pričom som civela na displej, ktorý sa mi rozpíjal pred očami. „O minútku som pri vás.“

Až keď mi oco podal kľúče a s mamou a Lokim vyrazili po schodisku hore, pozrela som na telefón a odblokovala displej. Ako ide cesta?

To bolo celé. Žiaden pozdrav. Ani ospravedlnenie. Ani zmena názoru. Niežeby som od neho niečo také chcela!

Ako ide cesta?

To vážne? To má byť celé?!

Hlavne neodpisuj! ozval sa mi v hlave varovný hlas, ktorý som, bohužiaľ, odignorovala a odpísala: Cesta v pohode. Už sme na trajekte.

No super, odpísal. Ako dlho to trvá?

„Hodinu,“ zamrmlala som si sama pre seba. Veď som to spomenula minimálne stokrát, celá nadšená z pozvania, ktoré mi prišlo v apríli. SLEČNA MEREDITH FOXOVÁ, stále strieborným písmom na modrej obálke. „Na kartičke sa píše, že si môžem priviesť partnera,“ povedala som v ten deň neskôr Benovi, keď sme v objatí pozerali dačo na Netflixe. „Čo ty na to? Pôjdeš so mnou?“

„S tebou?“ spýtal sa a potom sa zaškeril. „No jasné!“ A potom sme sa pobožkali.

Tentoraz som sa ani len nesnažila zastaviť prívál slz, ktoré sa mi nahromadili v očiach. Keby ma teraz videla tá Meredith spreď niekoľkých mesiacov! Na ceste na svadbu Sarah, nielen *bez partnera*, ale povedzme si rovno, aj *bez priateľa*, pretože sme sa s Benom po štyroch rokoch rozišli.

Teda, lepšie povedané, *on* sa rozišiel so *mnou*. V jednom momente sme spolu tancovali na bláznivý playlist jeho otca, inšpirovaný Woodstockom, a o sekundu nato ma totálne dorazil rečami o tom, že „to celé bolo super... ale možno budme radšej kamoši... a vieš, ako je to so vzťahmi na diaľku...“

„Ale veď sme mali dohodu!“ prerušila som ho. „Rozprávali sme sa o tom! Čo si nepamätáš?“ Zakvačila som sa o jeho silné predlaktia, pretože som odrazu mala pocit, akoby sa mi krútila

hlava. „Dohodli sme sa, že to aspoň skúsime!“ Ben mal ísť na jeseň na univerzitu v Južnej Karolíne, zatiaľ čo ja som zostávala v Clintone: smerovala som len o čosi vyššie do kopcov, kde stála Hamiltonova univerzita. Môj ocko tam trénoval futbalový tím a ja som chcela ostať čo najbližšie domovu. „Čo si nespomínaš?“

Ben mlčal.

„Nerob to, Ben!“ zovrela som mu ruku ešte o čosi nástojčivejšie. „Prosím. Veď vieš, ako veľmi ťa potrebujem. Po tom všetkom...“

„Viem... viem.“ Objal ma a pritiahol si ma na hrud', čo ma za normálnych okolností vždy upokojovalo, no teraz mi bolo jasné, že sa ma len snaží učičikať. „Pozri, Mer, ja ťa naozaj ľúbim,“ zašepkal a nechal ma, nech sa mu vyplačem na pleci. Cez tlkot jeho srdca som sotva počula, čo hovorí, no aj tak som sa rozvzlykala s novou intenzitou. Potom našťastie prišlo to, čo mi dodalo akú-takú silu pozbierať sa. „Ale ak chceš, na tú svadbu s tebou pôjdem.“

„Čo prosím?“ O krok som ustúpila. Cítila som, ako ma z chladného večerného vzduchu striaslo. „Ako čo? Ako môj partner?“

„Presne tak!“ súhlasil a potľapkával ma po ramene. „V tomto ohľade sa nič nemení.“ Pousmial sa a odrecitoval staromódnu vetu, ktorú som mala tak rada. „Stále si to dievča, s ktorým sa chcem vodiť za ruku.“

Vlastne si už ani nespomínam, čo som mu odpovedala, no viem, že som odtiaľ páčila aj na svojich vražedne vysokých podpätkoch kade-ľahšie. Dobré, asi aj kvôli tejto odpovedi ma na ceste domov zastavila polícia. Za prekročenie rýchlosti? Za minútu stopky? Neviem. Bola som taká uslzená, že som prakticky nič nevidela, a tak ma strážnik Woodley nechal tentoraz vyklízuť s napomenutím. A odprevadil ma autom až domov.

Z reproduktora trajektu sa ozvalo pípnutie, ktoré signalizovalo, že je čas vyraziť, no moju pozornosť upútal iný zvuk:

zabzučanie v mojej dlani. Ďalšia správa od Bena. Mer, ozaj by som s tebou tento týždeň šiel.

V tom momente ma zaliala vlna hnevu. Ani som nevedela ako, vytáčala som jeho číslo. Zobral to takmer okamžite. „Čauko...“

„Aby bolo medzi nami jasno, *nechcela* som ťa tu,“ ostro som ho prerušila, zatiaľ čo som bojovala so slzami. „Chcela som tam mať svojho priateľa. Priateľa! Chápeš to? Nie nejakého zasratého ex!“

Ticho.

„Mer...“ povzdychol si.

Položila som a utrela si slzy. Bolo mi jasné, že potrebujem vypadnúť na čerstvý vzduch. Keď sa ozvala lodná trúba, načiahla som sa k dverám, no až teraz mi došlo, že trajekt je natoľko preplnený, že dvere neotvorím bez toho, aby som neoškrela vedľa stojace auto. *Strešné okno!* napadlo mi v tom okamihu. Našťastie bolo ešte stále otvorené. Radšej som si však nechcela ani len predstavovať, koľko ľudí ma počulo vrieskať na Bena. Uvedomila som si, že mám tvár poriadne opuchnutú od plaču, a tak som si pre istotu nasadila slnečné okuliare a jednu z ocoých bejzbalových šiltoviek a vyliezla cez okno. Dokonca som sa už dokázala aj pousmiať.

Mám to pod kontrolou.

A vtom sa to stalo!

Predpokladala som, že jednoducho zoskočím dole: zachytila som sa o jednu z priečok na strešnom nosiči, no pohľadom som neskontrolovala, či je úzka ulička medzi autami voľná. Zoskočila som v štýle Tarzan letí cez džungľu, ale absolútne ma zaskočilo, keď som nohou o čosi zavadila.

Lepšie povedané *o niekoho*.

„Hej, hej, hej,“ vykrikol očividne zaskočený chalan. Zvesil ramená a rukou zatlačil na miesto, kde som ho koplá. Do tváre. Hneď vedľa nosa. „Au!“

„Prepáč!“ vyletelo zo mňa. „Strašne, strašne, naozaj strašne ma to mrzí.“

„Ale nie,“ odvetil. „To je v pohode.“

Kým sa mu však podarilo pozviechať a poriadne si premerat' zákerného útočníka, vyparila som sa. Vybehla som na vrchnú palubu, pričom som brala schody po dvoch.

Keď sa nám pred očami objavil ostrov, mama ma objala okolo ramien. Bol to vskutku krásny deň, na oblohe ani mráčik, ani stopa po hmle okolo majáka East Chop či okolo lodičiek, ktoré sa pohojdávali v prístave vo Vineyard Haven. „Tomu hovorím privítanie!“ poznamenal oco a mne v tom momente opäť vbehli slzy do očí, pretože som si spomenula na Claire. Čiasťočne som sa veľmi tešila, že sme späť, no zároveň som si priala, aby sa loď otočila a previezla nás nazad na druhú stranu. Cítila som, že to jednoducho nie je správne, byť na ostrove bez mojej sestry. Claire to tu z nás všetkých mala najradšej.

Boli sme preč akosi prídlho, povedal otec pri obede, no mne aj tak skrslo v hlave: *Boli sme preč dostatočne dlho?*

„Kiežby tu s nami teraz bola Claire,“ zašepkala som mame do ucha.

„Ona tu je,“ hlesla mama a poriadne ma stisla v objatí. Potom kývla bradou smerom k oblohe. „To vďaka nej dnes svieti slnko.“

„Pre Sarah,“ povedala som.

„Nie,“ nesúhlasila mama. „Pre nás všetkých.“

DVA

Moja sesternica sa bude vydávať. Sarah Jane Foxová a Michael Phillipe Dupré si svoje manželské sľuby vymenia v sobotu šestnásteho júla o štvrtej hodine poobede v Kostole sv. Ondreja v Edgartowne. Svadobná hostina bude následne na Farme Paqua.

Farma Paqua, alebo jednoducho Farma, bola majetkom rodiny Foxovcov už pred prvou svetovou vojnou, no teraz to už, samozrejme, nebol žiaden statok, ale šesťsto akrov pozemkov medzi Edgartownom a Tisbury, s luxusom jeden a pol kilometra dlhej súkromnej pláže. Celé hodiny sme tu mohli skákať vo vlnách oceánu alebo si len tak čilovať na niektorom zo slávnych jazier a rybníkov, ktorými bol Vineyard posiaty. S Claire sme vždy najviac obľubovali odľahlé jazero Paqua.

Keď oco vyštartoval asi päťkilometrovou prašnou príjazdovou cestou smerom k statku, zanechávajúc za nami kúdoly prachu, objala som vrtiaceho sa Lokiho a pritiahla si ho bližšie k sebe. „Spomal', oči!“ ozvala som sa zo zadného sedadla, no otec sa len smial. Maximálna rýchlosť na ceste bola stanovená na štyridsať kilometrov za hodinu, ale nikto to tu jakživ nedodržiaval. „Vždy sme si tu parádne zapretekali,“ vravieval občas strýko Brad, pričom poklepával môjho otca po ramene. „Och, ako sme len *leteli!*“

Voľakedy bolo možno toto porušovanie pravidiel zábavné, no mne sa teraz obracal žalúdok, hlavne keď som si pri pohľa-

de na tachometer všimla, že otec sa rúti takmer osemdesiatkou. „Oci, prosím!“ tentoraz som už skríkla s jemnou panikou v hlase. Cítila som, ako mi v hrudi divoko búši srdce. „Spomal!“

„Tom!“ ozvala sa mama tichým hlasom a dôrazne položila ocovi ruku na predlaktie.

V tom momente skočil na brzdy, spomalil na ledva tridsaťpäť a mne sa okamžite uľavilo. Čoskoro sme sa dostali na rázcestie, kde už roky pevne stála vysoká drevená značka, ukazujúca smerom k jednotlivým chatám. Konečne dostala čerstvú vrstvu bieleho náteru: nepochybne vďaka tete Christine. Prázdninových domov bolo po pozemku roztrúsených osem, každý jeden z nich bol niečím odlišný a unikátny. Práve v nich bola momentálne ubytovaná väčšina hostí, takže boli komplet plné. Strýko Brad dokonca ockovi spomínal, že niektorí hostia si priniesli vlastné stany.

Oco zabočil doľava a o niekoľko minút už kolesá nášho Raptora brzdili v štrku príjazdovej cesty k Prístavbe. No dobre, príjazdová cesta je asi príliš honosné slovo. Ostatné domy ju mali, no Prístavba mala len čosi ako parkovacie miesto. Bola to prízemná chata s obkladom z cédrového dreva a sedlovou strechou a vždy, keď sme sa zdržiavali na Farme, bolo jasné, že bývame tu. Zvyčajne sme tu ostávali na tri týždne, zatiaľ čo po zvyšok leta Prístavbu využíval niekto z našej vzdialenej rodiny či kamarátov. Na drobnej, vetrom ošľahanej verande stáli dve zelené záhradné kreslá s výhľadom na veľké zelené pole, obsypané žltými kvetmi. Vysoká tráva a krovie sa ohýbali vo vetre a kdesi v diaľke bolo počuť, ako sa vlny oceánu valia smerom k pláži.

Sme tu! pomyslela som si a mala som sto chutí sa roztancovať. *Sme tu, sme tu, sme tu!*

Cez sieťkové dvere som dovidela priamo do obývačky na pletenú rohožku, prekrývajúcu dubovú podlahu, a vyblednutý zelenobiely gauč, postavený medzi dve predné okná rovno

oproti telke. Takto tu celé desaťročia sedávali generácie Foxovcov a ich kamarátov.

Úzka chodba susedila s kuchyňou s dvojstrannou kuchynskou linkou na jednej strane a spálňou našich rodičov na druhej strane. No a rovno na druhom konci bola naša izba s poschodovou posteľou zhruba v štýle a veľkosti lodnej kabínky na spanie. Bolo bežné, že ma v noci Claire prebudila, keď sa divoko prehadzovala na svojej posteli a nohou zakopla do steny. *Prepáč, Mer*, ozvala sa rozospatým hlasom.

Zahryzla som si do pery a odhodlala som sa otvoriť dvere do izby. Všetko bolo presne tak, ako sme to tu nechali: na svojom mieste. Svetlomodrý bielizník so zrkadlom, vykladaným morským sklom a malými korálikmi z mušiel – mapa Paquy, ktorú sme so sestrou nakreslili, keď sme boli deti. Po všetkých tých výpravách za pokladmi a hrách na naháňačku sme poznali každý jeden centimeter Farmy.

Hneď vedľa poschodovej postele stál biely prútený nočný stolík, ktorý ladil s bielymi prikrývkami. Keďže sa Claire bála výšok, spávala na spodnej posteli a ja na hornej. Rebrík sa síce zlomil už dávno, no akosi sa ho nikdy nepodarilo opraviť, a tak som si vypestovala zvláštnu schopnosť štverať sa hore bokom.

Práve som si vybalila tašku a zavesila šaty, ktoré som sa chystala obliecť si na svadbu, keď som začula, ako ktosi otvoril dvere chaty a zakričal: „Je niekto doma?“

Mama s ocom ešte vonku vybalovali z auta posledné veci, ale ja som zakričala pozdrav a vyrazila do obývačky. Keď som vošla, takmer som sa potkla o rohožku na podlahe, pretože pred mnou stála Claire a usmievala sa na mňa.

Teda až na to, že to nebola Claire.

Keď ma sesternica oslovila, cítila som, ako ma začínajú páliť oči. Pretože zatiaľ čo ja a Claire sme sa bohvieako nepodobali, so Sarah vyzerali takmer ako identické dvojčatá: tá istá záplava

gaštanových vlín, štíhlost, to isté nadšenie pre chodenie naboso, identický úklon hlavy, keď sa usmievali. No potom som si uvedomila, že má na sebe voľné krátke šaty od Lilly Pulitzerovej a v ušiach perlové náušnice, a uvoľnila som sa. Sarah. Toto je predsa Sarah.

„Ahoj!“ ozvala som sa, ešte stále trocha roztraseným hlasom, no prikrčila som k nej, aby ma budúca nevesta mohla pevne objať. Nevidela som ju už veľmi dlho, celé mesiace. Strýko Brad, teta Christine, Sarah a jej bratia žili v Marylande, každé leto však trávili na Vineyarde, konkrétne v dome s poetickým názvom Lampáš. Ak by ste si v slovníku vyhľadali heslo „klasic-ká americká rodina z vyššej vrstvy“, bola by k nemu nepochybne priložená ich vianočná fotografia.

Sarah mala dvadsaťšesť rokov a po tom, čo pred pár rokmi zoštatnicovala na univerzite Tulane v New Orleans, zamestnala sa v miestnom združení, zaoberajúcom sa ochranou prírody. „Ako sa darí?“ spýtala sa, keď sa odo mňa odtiahla. Pozrela na mňa cez svoje okuliare s rohovinovou obrubou. S Claire ich spájalo aj nadšenie pre originálne okuliare, no tento konkrétny kúsok bol pre jej tvár akýsi priveľký. Sledovala som, ako si ich potlačila vyššie ku koreňu nosa, čo nechtiac pútało pozornosť na ostrú jazvu, ktorá jej pretínala obočie od línie vlasov až k pravému spánku. Poranenie z rozbitého skla, z tej otrasnej noci predminulú zimu.

Zažmurkala som. „Ako sa darí?“ zopakovala otázku a mne bolo jasné, že naráža na Bena, pretože bez Claire, na ramene ktorej som sa mohla vyplakať, to bola Sarah, ktorej som v ten večer zavolała.

„On-povedal-že-že-aj-tak-príde,“ vzlykala som do telefónu. „Teda-ak-ak-achcem.“

„Moment, čo prosím?“ spýtala sa. „Čo povedal? Že to s tebou chce ukončiť, ale aj tak by rád *prišiel*?“

„No. Tak nejako.“

„Bože, Mer,“ vzdychla si Sarah. „To je ale debil! Mrzí ma to, Mer. Dúfam, že si ho s tým poslala kade-ľahšie.“

„Ale ja už som nahlásila, že prídem s partnerom,“ vyblábotala som. „Veď vieš. Keď si nás pozývala, vravela som ja plus partner. Potrebujem niekoho.“

„Vôbec,“ oponovala Sarah. „Absolútne nepotrebuješ. Čo tam po jednom nezjednom steaku, alebo čokoľvek si z menu vybral. Určite nám to nijako svadbu nerozbúra.“

Teraz som sa len pousmiala. „Predstav si, po ceste mi písal,“ povedala som a preložila si ruky na hrudi. „Povedala som mu, že je proste len zasratý ex.“

Sarah zalapala po dychu. „Ale nehovor!“

Zaškerila som sa. „Veru tak.“

Okej, možno som popri tom plakala, ale aj tak!

„Tak to už áno!“ zaškerila sa aj Sarah. „Tak sa mi to páči! Nedaj sa, Mer!“

V momente mi úsmev zmizol z pier.

Nedaj sa.

Claire tú frázu zbožňovala. „Chápem, že som na tenkom ľade,“ povedala mi raz, „ale mám pocit, že pokiaľ ide o Bena, mala by si trochu viac presadzovať svoje potreby.“ Pokrčila plecami. „Ak na tú párty nechceš ísť, povedz mu to. Nedaj sa.“

Postupne mi došlo, že to naozaj bolo vždy o Benovi, nie o mne, a že náš vzťah nebol práve vyrovnaný. Všetko sa muselo točiť okolo neho.

A Claire to videla, no ja som ju nechcela počúvať. *Veď tá ani len nemá frajera a nikdy nemala!* snažila som sa presvedčiť samu seba o svojej pravde, keď som si navliekala džínsy a chutné topíky, nanášala ceruzku na oči a kulmovala vlasy. *Nerozumie tomu. Proste sa mylí.*

„Sarah!“ Naši sa objavili v obývačke. Akoby sa priestor s rastúcim počtom ľudí zútulnil: spomínam si, že raz sa sem natlačilo desať ľudí.

„Zazdalo sa nám, že počujeme tvoj hlas!“

„Teta Liz! Strýko Tom!“ ponáhľala sa ich hneď objať. „Vitajte!“

„Vyzeráš úžasne,“ povedala mama a mne neuniklo, že jej oči zabľúdili smerom k jazve. V tej sekunde ma zalial studený pot. Bolo mi jasné, že mama celkom nevidí, že jazva sa už pomerne dobre zahojila; že má ešte stále pred očami všetky tie štychy. Čistá a rovná, no takisto desivá až brutálna rana. Ja som to na rozdiel od našich nevidela naživo, ale spomínam si na fotografie. A tých štychov bolo veru požehnané. Neubránila som sa myšlienke, že ten výjav bude mamu už navždy strašiť. „Rozhodne budeš očarujúca nevesta!“

Sarah sa usmiala. „Len som vás dobehla pozdraviť,“ povedala a potom sa otočila k ocovi. „A oznámiť vám, že latrina je *plne* zásobená!“

„Náš obľúbený toaletný papier?“ spýtal sa oco.

Sarah prikývla so všetkou vážnosťou. „Samozrejme!“

Zaškerili sme sa. Ďalšou zo zvláštností Prístavby bol fakt, že nedisponovala kúpeľňou. Všetky domy na Farme mali aspoň vonkajšiu sprchu, čo bolo po dni na pláži na nezaplatenie, no naša chalupa nemala nič viac. V prípade potreby ste museli vyraziť prašnou cestičkou zopár desiatok metrov smerom do lesa, kde vás na konci vášho snaženia očakávala vysoká drevená konštrukcia. Bolo to celkom slušné dobrodružstvo, hlavne v noci.

„Keď sme pri tom,“ ozvala som sa veselo a vyrazila smerom k sieťkovým dverám, snažiac sa mame opäť vyčarovať úsmev na tvári, „ak ma na moment ospravedlníte...“

Sarah nám takisto stihla povedať, že večer sa plánuje v rámci oficiálneho privítania všetkých hostí grilovačka. Keď odišla,

vylovila som z kôlne jeden z odložených bicyklov, dofúkala pneumatiky a vyrazila na svoju tradičnú obhliadku. Kúsok dole po ceste sa nachádzala Chalupa, pokrytá dreveným obložením s farbou hrdze, ktorú postavili v retro motelovom štýle: mala tvar písmena T a z každej spálne viedli dvere priamo na prednú verandu. Spomalila som, aby som si lepšie prezrela autá, náhodne odstavené na bočnej strane domu. Mnohé mali ešte stále otvorené kufre. Na dvore sedelo okolo obrovského ohniska zopár chalanov: Michaelovi družbovia.

Čoskoro som si medzi nimi všimla aj ženícha, s plechovkou piva na kolene, keďže práve zoširoka rozhadzoval ruky a rozprával pritom nejakú historku. Už z diaľky bolo očividné, že je to fešák: mal pevnú postavu zadáka amerického futbalu, do bronzova opálenú pokožku, tmavé vlasy, ktorými sa Sarah tak rada prehrabovala, a ten najjemnejší južanský prízvuk. Tí dvaja sa zoznámili na Tulane, keďže Michael žil vlastne celý život v New Orleans. Jeho rodina mala kreolských, francúzskych i afrických predkov. Ako presvedčený fanúšik amerického futbalu pracoval momentálne v manažmente miestneho klubu Saints.

Michael si ma takisto všimol a zdvihol ruku na pozdrav, no vtom z hlavných dverí Chalupy vyletel nejaký týpek. „Prečo už nie je v mrazničke žiaden ľad?“ spýtal sa a každý sa obrátil jeho smerom. „Na tvári sa mu to dosť zhoršuje, fakt je to zlé. Vyzerá, akoby strčil hlavu do práčky a...“

Vela šťastia, pomyslela som si, nech už malo ísť o čokoľvek. Veď si s Michaelom ešte večer stihneme pokecať. Zovrela som ruky na riadidlách, oprela sa do pedálov a vyrazila smerom k ceste, ktorá ma zaviedla rovno k Hlavnému domu.

Hlavný dom nebol najväčšou stavbou na pozemku, no bol najstarší spomedzi všetkých. Typický viktoriánsky farmársky dom, obložený cédrovými šindľami, s vyblednutými zelenými okenicami bol taktiež jedinou stavbou na Farme, ktorá sa ne-

prenajímala, pretože tam Žmurk a Holubička, inými slovami moji starí rodičia, žili po celý rok.

Keď som prišla, práve sa zdržiavali na mierne prehnutej prednej verande: stará mama sa pohojdávala v závesnej sieti a starý otec stál opretý o jeden z podporných stĺpov, pričom starožitným ďalekohľadom sledoval, kto sa k nim práve vybral.

„Mám to na pozorovanie vtákov,“ zvykol vraviť, no mne bolo vždy jasné, že skrátka rád dozeral na to, čo sa na Farme deje. Okrem toho, veranda Hlavného domu bola absolútne ideálna ako potenciálna špiónska základňa, keďže viedla okolo celého jeho obvodu. A tak ste mali výhľad na každú možnú stranu.

„Deje sa niečo zaujímavé?“ spýtala som sa a rozložila stojan.

„Julia s Rachel práve dorazili do Tábora,“ odvetil Žmurk s ďalekohľadom stále na očiach. „Zdá sa, že Ethan vystrája a Hannah si asi veľmi obľúbila hodiny baletu, súdiac podľa jej ružovej tylovej sukničky.“

Zasmiala som sa. Teta Julia je ocova mladšia sestra. Spolu s manželkou Rachel vychovávajú dve deti: šesťročného Ethana a štvorročnú Hannah. No a momentálne teta Rachel čaká ich tretie dieťa, chlapčeka. Termín má niekedy budúci mesiac.

„Pod', miláčik, sadni si ku mne,“ ozvala sa stará mama a poklepkala na miestečko vedľa seba. Keď som si sadla, objala ma okolo ramien a ja som v momente zacítila dobre známu vôňu levandule, ktorá ju neustále obklopovala. Vždy som si vravela, že moja stará mama je jednou z najkrajších žien na celom svete, s tými dlhými bielymi vlasmi, modrými očami, ľahkými ľanovými tunikami a masívnymi náhrdelníkmi na „podčiarknutie farieb“. Sama ich navrhovala a navliekala a v klenotníctvach po ostrove bol po nich veľký dopyt.

„Zdá sa, že sú tu už všetci,“ poznamenala som. „Práve som šla okolo Michaela a jeho kamošov, sedeli pred Chalupou.“

Žmurk si zložil okuliare. „Áno, už sa tu zastavil a sľúbil, že to tam nezdemolujú.“

Holubička sa len zachichotala. „Toho mládenca zbožňujem!“ Musela som sa smiať, pretože slabosť starej mamy pre Michaela bola v rodine verejným tajomstvom. „A čo jeho rodina, kde bývajú?“

„Christine ich ubytovala na Slatinách,“ povedal Žmurk a mávol smerom ku kopcu na horizonte. „Všetko má v excelovskej tabuľke. Vyzerá to, akoby to bola jej svadba,“ zahundral nespokojne.

„Ale prosím ťa,“ uzemnila ho razom Holubička. „To nie je fér, Andrew. Sarah je jej jediná dcéra a obaja predsa dobre vieme, aká Christine je.“

Prikývla som a v mysli sa mi vybavila svadobná pozvánka s maličkým majákom, vygravírovaným na chlopni obálky: drobný detail, taký charakteristický pre tetu Christine. „Možno to občas trochu preháňa,“ priznala raz moja mama, „ale musíte uznať, že má absolútne bezchybný vkus.“

„Aspoňže ju Sarah stopla, keď z toho Christine chcela spraviť formálnu udalosť, fraky a podobne,“ rozhorčoval sa Žmurk. „Fraky. V júli. Vonku?“ nesúhlasne potriasol hlavou. „To už mám za sebou a je to riadna otrava.“

„Ale Michael vo fraku určite vyzerá fantasticky!“ vyhlásila stará mama so zasnívaným výrazom v tvári.

„Prečo si ho vlastne nevezmeš ty, Bea?“ spýtal sa starý otec a keď na mňa žmurkol, neubránila som sa smiechu. Práve pre tento jeho zvyk sme ho my vnúcatá prezývali Žmurk.

„Sarah nám spomínala, že majú nejaké prekvapenie,“ ozvala som sa. „Keď za nami skočila do Prístavby, vravela, že chcú s Michaelom dnes večer dačo oznámiť.“

Starí rodičia si vymenili veľavýznamné pohľady.

„Takže viete,“ tipla som si. „Už viete, o čo ide.“

„Možno,“ pripustil Žmurk a rafinovane sa pousmial.

„Povedz!“

Rozosmial sa.

Frustrrovane som zastonala a oprela si hlavu o rameno starej mamy. O sekundu neskôr som pocítila, ako mi dáva bozk na čelo.

„Tak radi ťa vidíme, Meredith,“ zašepkala. „*Nesmierne* radi.“

Na Farme som mala kopec bratrancov a sesterníc, no aj veľmi blízkych rodinných priateľov: Eli, Jake, Luli a Pravika boli prakticky rodina. Keď sme k Lampášu dorazili na grilovačku, všetci tam už boli a sedeli za jedným stolom pod veľkým dubom. „Tam máš svoju partiu,“ povedala mama a keď si všimla moje zaváhanie, jemne ma poštuchla smerom k nim. Bolo to zvláštne, pretože som svojich kamarátov nevidela už dva roky: dva roky a teraz to bez Claire bude nepochybne celkom iné. Bola z nás najstaršia, a tak bola čosi ako nemenovaný vodca.

„Meredith!“ zvolala Pravika, keď si ma všimla.

Okej. Pod'me na to, povzbudila som samu seba, keď som videla, ako ku mne všetci otočili hlavy. Striaslo ma, cítila som sa veľmi placho a takisto som sa trocha zahanbila pri spomienke, ako málo som sa za ten čas s nimi snažila udržiavať kontakt. Zriedkakedy som sa ozvala prvá a nie vždy som odpovedala na ich správy, telefonáty či Snapchaty.

Pravika ma ihneď objala a natoľko silno, že som mala na sekundu pocit, že mi rozpučí pľúca. „Strašne, strašne, strašne ma to celé mrzí,“ zašepkala. „A mám ťa veľmi, veľmi, veľmi rada!“

V momente ma začali páliť oči v predzvesti prichádzajúcich slz. „Aj ja ťa mám veľmi rada,“ podarilo sa mi odpovedať.

„Bože, Pravika, nechaj to dievča dýchať,“ ozval sa Eli a keď ma pustila, objal ma tiež. „Chýbala si nám.“

„Aj vy mne,“ odvetila som. „Parádny účes!“ skonštatovala som, pretože Eli si očividne nechal narásť svoje hnedé kučery až po ramená. Momentálne mal asi polovicu z nich vyčesanú hore na hlave v štýle nejakého chlapčenského drdola.

Odstúpil, zaškeril sa a vošiel si prstami do vlasov. „Vďaka!“

„Ale prosím ťa,“ Jake nesúhlasne pokrútil hlavou. „Počuj, kamoš, to musí ísť preč.“

„Ty len závidíš,“ povedala Luli bratovi, „pretože to dávaš skôr na princa Williama.“

Všetci sme sa skúmavo zadívali na Jakeove plavé vlasy: ešte stále ich mal dosť, ale je fakt, že mu od nášho posledného stretnutia naozaj zredli. Plešivosť bola pre ich rodinu napokon typická.

„Okej, Jake,“ ozvala som sa, aby som zmenila tému. „Bude aj objatie na privítanie?“

Ostávala ešte Luli. Zatiaľ čo Jake bol komplet spálený po pár minútach na pláži, hoci sa aj poctivo ponatieral, jeho adoptívna sestra pochádzala zo Strednej Ameriky a vždy sa opálila veľmi ľahko, akoby bola stvorená na život pri mori. Luli sa ma neponáhľala objasť. Povedala len: „Rada ťa opäť vidím, Meredith.“

„Aj ja teba,“ odvetila som a sťažka preglgla. Na um mi zišli všetky tie odignorované správy: možno to isté napadlo aj Luli. Zovrelo mi žalúdok.

Toto bude ťažký oriešok, pomyslela som si.

Nastala trápna chvíľa, no Pravika našťastie navrhla, aby sme si išli po nejaké jedlo. Ani Sarah, ani Michael ešte nedorazili, zato rodina, družičky, družbovia a iní hostia už stihli vytvoriť slušný, hadiaci sa rad, a tak sme si šli chytiť miesto. Všimla som si, že vpredu pri grile oco vtipkuje so strýkom Bradom a mama stojí s Rachel a Juliou len kúsok pred nami. „Jéj, cítim to!“ vyhlásila s rukou na vydutom brušku tety Rachel. „Parádny kopanec.“

Kým sme čakali v rade, pohľad mi zabehol k Lampášu. Bez diskusie to bola úžasná stavba: obitá bielymi doskami s veľkými arkierovými oknami a drobnou pracovňou na vrchnom poschodí, ktorá pôsobila ako lampáš, keď sa v nej zaplo svetlo. Dvere na bočnú terasu sa neustále otvárali a zatvárali: teta Christine chodila sem a tam, postupne priniesla misu so zemiakovým šalátom, džúsy pre menšie deti a všeličo iné.

„Pomôžem ti, Christine?“ spýtala sa stará mama, usadená na drevenej záhradnej stoličke. Každý dom mal rovnakú sadu, líšiacu sa farbou. V prípade Lampáša to bola žltá.

„Ale nie,“ odpovedala Christine. „Neboj sa, mám to pod kontrolou.“ Potom si povzdychla. „Ale Sarah a Michael by sa už konečne mohli objaviť.“

Vtom sa ozvali nadšené výkriky, pretože sa ako na zavolanie naozaj objavili ženích s nevestou ruka v ruke. Sarah bola ešte stále bosá, ale prezliekla sa do modrých kokteilmových šiat. Nemala na sebe mejkap, no líca mala slnkom sfarbené do pekného odtieňa ružovej. Obaja mali mokré rozstrapatené vlasy: zrejme boli na pláži a stratili pojem o čase. Koniec koncov, Sarah nebola nikdy známa svojou presnosťou.

„Ahoj, všetci!“ skríkla prv, než k nej Christine stihla pribehnúť a vytknúť jej neskorý príchod. Sarah sa len usmiala a zamávala. „Čo poviete, môžeme sa pridať na vašu párty?“

Bolo super, byť opäť s kamošmi. Keď sme si nabrali na tanier, vrátili sme sa naspäť k nášmu piknikovému stolu a kecali tam ešte dlho po tom, čo sme dojedli naše burgery. „Hádajte čo!“ povedal Eli hneď nato, čo sa Pravika priznala, že si počas letnej brigády v Murdickových karamelkách stihla vypestovať poriadnu závislosť.

„Čo?“ ozvali sme sa zborovo.

„Videl som ho!“ odvetil Eli, pričom len ťažko skrýval vzrušenie. „Dnes v meste.“

Všetci okrem mňa otrávene zastonali.

„Počkat.“ Obrátila som sa k Elimu. „O koho ide? Ty niekoho máš?“

„Ale nemá,“ predbehla ho v odpovedi Luli a nesúhlasne pokrútila hlavou. „Proste toho chalana len zopárkrát videl v Edgartowne a teraz si myslí, že k sebe patria, a tak ho stalkuje.“

„Veľmi vtipné!“ Eli dramaticky prevrátil oči. „Vôbec ho nestalkujem!“

„Tak potom ako je možné, že vieš, že pracuje ako inštruktor v jachtárskom klube?“

„Ó, jachtársky klub!“ ozvala som sa. „Tak to je nóbl!“

„Pozri,“ dal sa do vysvetľovania Eli. „Mal na sebe vetruodolnú bundu! Tak som si to domyslel. Nie je to tak, že by som tam kvasil a hodiny ho pozoroval, ako vedie inštruktáž.“

„Čo je vtipné, lebo tie decká vyzerali, že žiadnu inštruktáž nepotrebujú,“ skonštatoval Jake sucho.

Eli si zaboril tvár do dlaní a všetci sme sa zasmiali.

Potom som to nevydržala a štuchla doňho. „No dobre, tak kde si ho videl dnes?“

„Práve vchádzal do kníhkupectva,“ vzdychol si. „Takže rád číta a ako to už býva, ja sa vždy namotám na niekoho, kto rád číta.“

„A prečo si nešiel dnu tiež?“

„Lebo...“ zaváhal a vzápätí si znova povzdychol. Sklopil oči k prázdnej tanieru. „Pretože som nemal potuchy, čo povedať.“

„Ale prosím ťa,“ ozvala sa Luli a vlasy si vytiahla do oči-vidnej imitácie Eliho drdola. „Čau, ja som Eli. Minule som ťa videl v jachtárskom klube a keďže si myslím, že si veľmi sexy, začal som ťa sledovať...“

„Okej, okej!“ Elimu očerveneli líca natoľko intenzívne, že by som prisahala, že vidím horiace plamienky. „Kašli na to.“